

ΒΟΗΘΕΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἑνα
κι' ὄλο τὰ συνειθημένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἐπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ καθεὶ χρόνον — ὀκτὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἕνα ἡμῶς μέρη — δέκα φράγχα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοσίου ταπεινῆ
ὄτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἐπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοσι μὲνδε Γενάρην,
τὸ Τριῖδι θ' ἀριόραφ.

Εἰκοσιένα οὖν ἑπτακόντα
κι' ἡ Ρωμηοσύνη χοροπηδῶσα.

Φασουλῆς καὶ Πεικλιέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Πέθανε κι' ἡ Βασίλισσα
τῶν Ἀγγλων ἡ μεγάλη,
πολλοὺς φορεῖς σοῦ μιλῶσα
γιὰ τούτην, βρεῖ βοῦδάλε.

Ἐνόμιζα σὰν Φασουλῆς
πὼς οἱ μεγάλοι Βασίλεις,
ὅπου φοροῦν τὰ στέμματα,
πιθαίνουσι ἑστὰ ψέμματα.

Φ.—Δὴν εἰμπορὸν καταλεπτῶς νὰ σὲ πληροφορήσω
γιατὶ δὴν εἶχα τὴν τιμὴν ποτὶ νὰ τὴν γνωρίσω,
οὐχ ἦττον, καθὼς ἔμαθα κι' εἶξ ὅσον μελετῶ,
μεγάλους εἶχε συγγενεῖς καὶ σοὶ δυνατῶ.

Κι' ἤθελε πάντα, φοικαρά,
μὲς ἑστὸ Παλάτι της νὰ ζῆ,
Βασίλισσα νοικοκυρά,
Βασίλισσα μπουρλοζαί.

Τοῦ κράτους ἔβλεπε χαρτιὰ,
μὲ θρόνους ἔκανε χαρῖδι,
ἀλλ' ἔβριχεν καὶ μὲ ματιὰ
'στοῦ Παλατιοῦ τὸ μαγειριῶ.

Μαρι τὸ πῖστευσι καὶ σὺ
μὲ φῶσις ἴσπερμινη
μὲ τὴν πορφυρὰ τὴ χρυσοῦ
'εστὸ μαγειριῶ νὰ μπαίρη.

'Ακούσι ἔκει ἑστὰ μαγειριὰ
τὸ Στέμμα νὰ γυρίρη.

Κι' ἐν τούτοις τὴν περιεργον!...πιθαίνουσι κι' αὐτοὶ
σὰν ἀνθρώποι ὄνητοι,
καὶ σπῆτι γίνεται κοινὸ τὸ λαμπερὸ Παλάτι
καὶ λὴν ζωὴ σὲ λόγου σας ἑστὰς ἄλλους καὶ σκολάτην.
Π.— Ἀρχιεὺς τὸν ζυλόσοφο καὶ πάλι νὰ μοῦ κάρη.
Φ.— Τὸν νεκροθάφτη, Πειρικλή, τοῦ Χάμιλετ μὴν ξεχάρη.
Ἐσκαβὲ μὲ τὴν σάπηα τοῦ Βασιλοπούλας μνήμα
καὶ τραγουδοῦσι ἔνοιμοστος μὲ τὸ καιροῦ τοῦ ρίμα.
Π.— Ἐπιθυμῶ, βρε Φασουλῆ, πολλὰ νὰ μοῦ λαλήρησι
καὶ τοῦ βίου της νικαζῆ τῶν Ἀγγλων Βασιλέωσι.



μὴ τὰ διαμάντια τὰ βαριά
στράδα νὰ μυρίη;

Σὺ θεοῦς σ' ἔμαθες γινῶν,
ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν,
τοῦτο σκαλιὸς καθὲ νοῦ,
ὦ δέσποιναι τῶν Ἀθηνῶν.

Π.—Σταυροκοπιόμυι, Φασουλή, καὶ μὴ τὰ δῶδ μου χέριμα...
ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὴν ἔπλυνε πηροῦνιαι καὶ μαχαίρια.

Φ.—Μπορεῖ κί' αὐτὸ νὰ τόκανε, βρὶ Περικλῆ Μυλόρδο...
ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὴν ἔπαυσε μονάχη της τὸ σκόρδο.

Π.—Ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὴν ἔβαλε σὶ τάξι τὰ ντουλάπια της.
Φ.—Ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὴν ἔμπαλινε τὰ τρύπια τὰ τσου-

Π.—Μωρὶ Βασίλισσα κί' αὐτὴ νὰ κἀνη τέτοια πράγματα
καὶ νῆα καὶ μεσόκοπη καὶ μέσῃ στὰ γέφυματα.

Φ.—Λένε καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ της πῶς δὴν τάφρινε σὶ μπό-
δῶς τῆς Ρωμῆας Ματρόνας, καὶ ναι
μὰ τάνιτρε μονάχη
σὴν παλῆου καιροῦ μητέρα,
καὶ κυττοῦσε νύκτα μέρα
μὴν τῆς πάθου καὶ συνάχι.

Περικλῆτο, σ' ἔρωτῶ,
πῶς σοῦ φαίνεται κί' αὐτό;

Π.—Τοῦτο σήμερα νομίζω καὶ σὶ δούλα δὴν ταιριάζει,
ἐκπῶς προστυχιὰ μυρίζει,
ἐπρεπε νὰ τὰ κυττάξῃ
καὶ νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ.

Φ.—'Σ' ὅτι λέγεις συμφωνῶ,
τοῦτο ποῦ φρονεῖς φρονῶ.
'Αμμὲ τώρα τί θὰ πῆς
ὅταν μαθῆς κί' ἄλλ' ἀκόμα;
δίχως ἄλλο θὰ ντραπῆς
καὶ θ' ἀνοίξῃς χάσκον στόμα.

Π.—Λέγε μου, βρὶ Φασουλή,
σὶ παρακαλῶ πολὺ.

Φ.—Σὴν ἐτύχαιαν, καλέ μου,
μαύραις συμφοραῖς πολέμου,
τότε μὴ κρυφῆ λαχάρτα
τάστειλε μὲς στὴν ἀντάρα
νὰ μυρίσουνε μπαρουτῆ...
ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτῃ.

Π.—Κί' ἦτανε μητῆρ' αὐτὴ,
καθὼς γράφου, λατρευτῆ,
ποῦ ζῆτοῦσε τὰ παιδιὰ της νὰ τὸ στέλλῃ στὰ πύρα;
μωρὶ μάνα μὲ φορα!

Θέλει, Φασουλή, μαννάδες; θέλεις πρότυπα μητέρων;
θῆβρες μόνο μὲς στὸ κράτος τῶν Ρωμῶν, τῶν νεωτέρων.
'Όταν πολιμογαρῆς
ὁ παπποῦς ὁ Θεόδωρῆς
τὸ σκαθὶ τοῦ ξεγυμνώσῃ κί' ὁ κλεινὸς σκαλεῖθ τόπος,

τότε βλέπεις τῆς μαννάδες νὰ φροντίζου ὅπως ὅπως
γιὰ νὰ βγοῦν ἀπαλλαγίοντὰ τὰ γεννατὰ θριμματὰ των
καὶ νὰ τῶχουνε κοντὰ των.

Νὰ μαννάδες ὅπως πρίπει, ποῦ σ' ἀλήθεια, μωρὶ βλέπει
τὰ παιδιὰ των ἀγαπᾶνε,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σῶνε σὶ πολέμου πατατράικα
μὴ τοὺς ἄλλους νὰ μὴν πάνε.

Πῶς ἔμπορεῖς μητέρα νάσαι, καὶ τῶν σπλάγγων σου τὸ
νὰ τὸ στέλλῃς σὶ κινδύνους, σὶ φωτιὰ πολέμου κί' αἵμα;
Νὰ μαννάδες, ὅπου θέλουν τὰ παιδιὰ των, βρὶ Σγαρίλιο,
στρατηγούς τοῦ κριεβατῆου,
νὰ ζιστάινονε σ' ὅν ἦλιο
τὰ σπαθιά τοῦ ραχατιοῦ.

Φ.—Μάθῃ, Περικλῆ, καὶ τοῦτο.
Π.—Φασουλή μου, λέγε μοῦ το.
Φ.—'Εκᾶν ἔρωτα καὶ κόρτε μὴ τὸν ἀνδρα της μακί
σὴν κυρὰ μπουρζαζῆ.

Τοῦτος ἦτανε ψυχὴ της, φῶς της, καὶ γαλιάνδρα της...
Π.—'Ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτῃ ν' ἀγαπᾶ τὸν ἀνδρα της...
Φ.—'Ολοένα τὸν Ἀλβέρτο...

Π.—Τί μοῦ λῆς, μωρὶ τσιφούτῃ;
Φ.—Φρόντιζε καὶ γιὰ τῆς δούλικαις...

Π.—'Ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτῃ
Φ.—Μὴ τοὺς φίλους μας Ἐγγλέζους ὄλο τὸν σταυρὸ μου
κί' ὅσ' ὑπόληψι τοὺς εἶχα, Περικλῆτο μου, τὴν χάνω.

Π.—Κί' ἐγὼ, καύμινη, Φασουλή, θαυμάζω κί' ἀπορῶ
πῶς εἶχανε Βασίλισσα μὲ τέτοια γιὰ καιρὸ,
καὶ δὴν τῆς εἶλεγε κανεῖς
ἀπὸ τοὺς τόσους εὐγενεῖς
νὰ περατῆση καθεμιά
παλῆα τῆς προστυγιάντζα,
καὶ νὰ διαβάξῃ σὴν Ρωμῆα
Φραντζέζικα ρωμάντζα.

Φ.—Λένε πῶς εἶχε Βασίλεις προπάππους καὶ προγόνους,
ποῦ τῶν Τζῶν Μπούλι εἰδοῦσαν σὶ περασμένους χρόνους,
ναὶ μὴν λαμπρὸς ὁ Φρόνους της κί' ὑπέρλαμπρον τὸ Στίμμα

ἀλλὰ δὴν εἶχε ντιστινξίον Ρωμῆες γαλαζοαῖμακτῆς.
Δὴν εἶχε τὸ δίκῳ μας σῖκ, βρὶ Περικλῆ καύμινη,
κί' ἐκεῖνο πῶς τὸ λένε,
ποῦ δίνει καὶ στῆ γῶφτισσα τρανῆς κυρῆς ἀέρα,
καὶ σὴν διαβαίνει δίπλα σου πηγαίνεις παραπίρα.

Τὶ τοὺς θέλεις, Περικλῆτο, τοὺς προγόνους Ἐδουάρδους,
τοὺς Ἐρρίκου, τοὺς Ριχάρδους;

Τὶ τὰ θέλεις τὰ Παλάτια, σὴν δὴν εἶσαι ντιστιγχεῖς...
εἰμπορεῖς προγόνους νάχῃς, ποῦ ν' ἀδειάζου τ' ἀναγκαῖ,
κί' ὅμως μοσχουμωδάτῃ νὰ ζυπνῆς τὸ μεσημέρι,
μὲ στίγμᾳ νὰ μὴ σοῦ λείπου τὰ ρωμάντζ' ἀπὸ τὸ χεῖρ,
κί' κυρίακι κουβερνάνταις τὰ παιδιὰ νὰ παρατῆς
δίχως μὲς στὴν ἀγκαλιά σου σὴν νικατὰ νὰ τὰ κρατῆς.
ἀπογόνους Ἐδουάρδων ν' ἀντικρύξῃς προπετιῶς
καὶ τὸν ἀνδρα σου νὰ βλέπῃς καὶ νὰ σούρχετ' ἐμάτος.